

Arrest

nr. 90 985 van 5 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2012 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster werd diezelfde dag gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 11 mei 2012 werd het dossier van verzoekster overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 mei 2012 werd verzoekster verhoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dit in het bijzijn van een tolk die de Russische taal machtig is en in het bijzijn van haar advocaat.

Op 20 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 juli 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, alsook van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet en tot slot voert verzoekster aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoekster argumenteert dat er wel een beslissing is van de commissaris-generaal doch dat er nog een mogelijkheid bestond om beroep aan te tekenen, hetgeen zij ook heeft gedaan. Verzoekster stelt dat deze procedure nog hangende is en dat het beroep opschortend werkt. Verzoekster stipt aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met dit beroep. Verder stelt verzoekster dat zij kampt met een ernstig medisch probleem en hiervoor een aanvraag tot medische regularisatie zal indienen. Verzoekster is van oordeel dat haar pas een bevel mocht worden betekend na afloop van haar beroepsprocedure. Uit dit alles ontwaart verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verder stelt verzoekster dat de verwerende partij haar macht heeft overschreden door reeds tijdens de lopende beroepstermijn een bevel te betekenen. Verzoekster meent dat de verwerende partij door zo te handelen, tracht haar voor een voldongen feit te plaatsen in die zin dat zij reeds het land dient te verlaten zelfs vóór er een definitieve beslissing is inzake haar asielaanvraag. Verzoekster meent dat door vroegtijdig een bevel te betekenen de verwerende partij de rechtsmacht van de Raad uitholt, in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met de mogelijkheid om beroep aan te tekenen.

In een tweede onderdeel van het middel betwist verzoekster het onderdeel van de motivering waarin gesteld wordt dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoekster stelt dat zij als asielzoekster, tijdens de asielprocedure gerechtigd is lastens de Belgische staat tot het bekomen van materiële hulp zodat zij een menswaardig bestaan kan leiden. Verzoekster stelt dat in artikel 7, 6° van de vreemdelingenwet niet vermeld staat dat zij bestaansmiddelen zou moeten verwerven uit tewerkstelling. Dit zou immers betekenen dat elkeen die arbeidsongeschikt is of in de asielprocedure zit een bevel betekend kan worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

In casu wordt niet betwist dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoekster door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 juni 2012. Voorts wordt niet betwist dat verzoekster onregelmatig in het Rijk verblijft.

Aldus was de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gerechtigd om vast te stellen dat verzoekster onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet viel. De verwerende partij heeft bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten niets anders vastgesteld dan de situatie die door de voormelde bepalingen gevisieerd wordt.

Aldus is de staatssecretaris uitgegaan van een juiste beoordeling van de feitelijke gegevens en wetsbepalingen ter zake. Nergens valt in de vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13^{quinquies}. In de bestreden beslissing diende dan ook niet gemotiveerd te worden waarom aan verzoekster een bevel werd gegeven zonder de beroepstermijn af te wachten.

Verzoekster heeft inderdaad een termijn van 30 dagen om een beroep bij de Raad in te dienen en zoals verzoekster terecht opmerkt, is dergelijk beroep opschortend. Dit heeft dus tot gevolg dat wanneer er een beroep wordt ingediend bij de Raad, het bevel niet ten uitvoer kan worden gelegd. *In casu* wordt dit niet betwist door de verwerende partij. Dit blijkt immers ook uit artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Naar aanleiding van het opschortend beroep dat door verzoekster werd ingediend, heeft de verwerende partij haar dan ook een bijlage 35ter afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kon worden gelegd gedurende de procedure. Er is aldus geen sprake van een gedwongen verwijdering of terugdrijving vooraleer het beroep door de Raad werd behandeld. Met haar betoog toont verzoekster geenszins aan dat de rechtsmacht van de Raad werd uitgehold. Evenmin houdt een dergelijk bevel in dat verzoekster een beroep zou kunnen indienen. Zoals verzoekster zelf aangeeft, heeft zij beroep ingediend. Verder kan worden opgemerkt dat de Raad op 26 oktober 2012 met arrest nr. 90 584 het beroep van verzoekster heeft verworpen en dat haar opnieuw zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk en toont zij ook niet aan dat artikel 7 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden of dat de verwerende partij haar macht zou hebben overtreden. Evenmin wordt een schending van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Ook verzoeksters summiere betoog waar zij stelt dat zij afkomstig is van Kirgizië en dat de overheid geen bescherming biedt, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Zoals hoger gesteld werden de asielmotieven van verzoekster onderzocht door de bevoegde asielinstantie en hebben zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat verzoekster noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden.

Waar verzoekster stelt dat zij ernstige medische problemen heeft en zinnens is een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen, dient te worden vastgesteld dat een dergelijke aanvraag nog niet voorlag op het ogenblik dat het bestreden bevel werd genomen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid, hiermee geen rekening te hebben gehouden. In zoverre verzoekster meent dat de medische problemen haar verhinderen om uitvoering te geven aan het bestreden bevel, staat het haar vrij om een verlenging van de termijn aan te vragen om medische redenen. Dergelijke aanvraag dient uiteraard gemotiveerd en gefundeerd te zijn.

Wat betreft verzoeksters betoog aangaande de stelling van de verwerende partij dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, dient te worden gerefereerd naar artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet. Hierin staat het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;”

Verzoekster betwist niet dat zij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan. Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing heeft zij zelf verklaard geen bestaansmiddelen te hebben en ook in haar uiteenzetting van haar middel geeft zij toe dat zij lastens de Belgische staat valt. Verzoekster is echter van oordeel dat de bestaansmiddelen die haar ter beschikking worden gesteld door de Belgische staat dienen mee te tellen. Verzoekster kan niet worden gevolgd op dit punt. Daargelaten de vraag of de materiële hulp die zij tijdelijk ontvangt om een menswaardig bestaan te leiden, dient in rekening te worden gebracht, maakt zij geenszins aannemelijk dat deze materiële hulp zou volstaan voor de duur van een voorgenomen verblijf als voor een terugreis naar haar land van herkomst. Verzoekster toont ook niet aan dat zij deze bestaansmiddelen wettelijk zou kunnen verwerven. In de voormelde bepaling staat niet dat deze middelen dienen verworven te worden door tewerkstelling, doch anderzijds is het de Raad niet duidelijk hoe verzoekster die zelf verklaarde over geen bestaansmiddelen te beschikken en toegeeft dat zij tijdelijk de materiële hulp verkrijgt die nodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden, deze bestaansmiddelen anders op een wettelijke wijze zou kunnen verwerven. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te motiveren dat verzoekster niet mag werken en aldus niet aantoonde dat zij die bestaansmiddelen wettelijk kan verkrijgen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM dient de Raad vast te stellen dat verzoekster nalaat uiteen te zetten waaruit deze schending zou blijken. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk, minstens dient te worden vastgesteld dat de kritiek van verzoekster terzake samenvalt met haar hiervoor besproken grieven.

Wat betreft de verwijzing naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht. Het komt niet aan de Raad toe om te gissen welk beginsel verzoekster bedoelt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat in Kirgizië verscheidene problemen van mensenrechten voorkomen, zodat haar niet zomaar een bevel kon worden gegeven. Verzoekster meent dat er gemotiveerd diende te worden omtrent de situatie in haar geboorteland. Tevens stelt verzoekster dat zij in haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal tal van argumenten heeft ontwikkeld die duidelijk aantonen dat de beslissing verkeerdelijk werd genomen. In het bevel is geen rekening gehouden noch weerlegging te vinden voor de aangebrachte argumentatie.

Waar verzoekster stelt dat er in Kirgizië verscheidene problemen van mensenrechten voorkomen, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster zich beperkt tot een gratuite bewering. Zij brengt geen enkele concrete informatie aan terzake. Bovendien hebben zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van 3 van het EVRM zijn gelijkkluidend. Voornoemde vaststelling impliceert dat verzoekster geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat een terugkeer naar haar land van herkomst in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Het bestreden bevel werd haar gegeven nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing had genomen aangaande haar asielaanvraag en dit wordt ook opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing. Zoals reeds werd besproken in het eerste middel, maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar geen bevel kon worden gegeven. De motivering van de bestreden beslissing volstaat op dit punt. Waar verzoekster van oordeel is dat de bestreden beslissing diende te verwijzen naar haar beroep en naar de hierin ontwikkelde argumenten, dient aangestipt te worden dat het beroep dat verzoekster heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal dateert van na de bestreden beslissing, zodat de argumenten niet konden worden opgenomen in het bestreden bevel. Hoe dan ook maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat de verwerende partij daartoe verplicht zou zijn indien de argumenten haar bekend zouden zijn. Zoals ook reeds werd aangegeven in de bespreking van het eerste middel heeft een beroep voor de Raad immers een opschortende werking waardoor het bevel niet kan worden uitgevoerd vooraleer een uitspraak van de Raad.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 5 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot de loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Rekening houdende met hetgeen bij de bespreking van het eerste middel werd ontwikkeld, toont verzoekster niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en beginselen van behoorlijk bestuur en van het fair play-beginsel.

Verzoekster stelt dat geenszins gemotiveerd wordt waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen worden toegekend. Zij stelt dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Kirgistan. Zij meent dat deze situatie grondig diende beoordeeld te worden alvorens een bevel uit te vaardigen. Verzoekster meent dat zulks een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Voorts meent verzoekster dat het fair play-beginsel werd geschonden door haar een bevel uit te vaardigen alvorens dat de beroepstermijn tegen de beslissing van de commissaris-generaal was verstreken. Verzoekster stelt dat zij ondanks de opschortende werking van beroep uit het land dreigde gezet te worden.

Verzoekster gaat volledig voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten is en geenszins een beslissing is waarbij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekster zowel de

vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Verzoekster kan in onderhavig beroep geen kritiek ontwikkelen tegen de beslissing tot weigering van de asiel- en subsidiaire beschermingsstatus, aangezien deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van dit beroep. De Raad stelt vast dat er dus wel degelijk uitspraak is gedaan over de situatie in haar land van herkomst, vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. In het kader van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is de verwerende partij er niet toe gehouden te motiveren waarom aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Deze beoordeling werd reeds verricht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk, noch van artikel 3 van het EVRM.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt verzoekster niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing. Zoals reeds is gebleken uit de bespreking van het eerste middel heeft de verwerende partij conform de wettelijke bepalingen ter zake een bevel genomen en het enkel feit dat er nog een mogelijkheid bestaat om een opschortend beroep in te dienen, maakt niet dat er geen bevel mag worden gegeven. Zoals ook reeds is gebleken uit de bespreking van het eerste middel maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat het bevel toch zou worden uitgevoerd tijdens het opschortend beroep. Aan verzoekster werd een bijlage 35 afgegeven waardoor het bevel niet kan worden uitgevoerd voor de duur van haar beroep dat inmiddels werd beslecht. Verzoekster maakt geen schending van het fair play-beginsel aannemelijk.

Wat betreft de verwijzing naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht. Het komt niet aan de Raad toe om te gissen welk beginsel verzoekster bedoelt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het derde middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt dat het betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet langer nodig is een persoonlijke bedreiging aan te tonen doch dat het reeds voldoende is om een algemener risico aan te tonen en een situatie van willekeurig geweld. Verzoekster stelt dat de situatie in Kirgizië er één is van willekeurig geweld. Zij meent dat de verwerende partij zich ervan diende te vergewissen dat zij geen enkel risico zou lopen op een mensonterende behandeling in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst. Door het automatisch afleveren van een bevel is verzoekster van oordeel dat de verwerende partij artikel 3 van het EVRM schendt. Verzoekster stelt dat er geen onderzoek is gedaan naar artikel 3 van het EVRM, noch naar haar medische toestand.

Opnieuw dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing een bevel is en dat de verwerende partij in dit opzicht niet gehouden is de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar de beslissing van de commissaris-generaal waarbij haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Het komt niet aan verzoekster toe om in huidig beroep middelen te gaan ontwikkelen tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Deze beslissing maakt immers niet het voorwerp uit van huidig beroep. De verwerende partij kon er van uitgaan dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus correct heeft geanalyseerd. Zoals reeds in het derde middel werd uiteengezet, stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet zodat door de asielinstanties werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aldus werd in de bestreden beslissing wel degelijk het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in aanmerking genomen. Wat de medische toestand betreft, was deze toestand niet gekend aan de verwerende partij ten tijde van het nemen van een bevel, zodat deze er geen rekening mee kon houden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling

waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending aannemelijk van de door haar aangehaalde bepalingen.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU